

Szívhang

Szerelem ellen
nincs orvosság

Sue MacKay

A vonzó nagybácsi

Annie Claydon

Aki egyszer megégette magát...

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátadó vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Sue MacKay, 2015 – Vinton Kiadó Kft., 2019

A SZÍVHANG 616. eredeti címe: *The Family She Needs* (Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)

• Magyarra fordította: Gaáli István

© Annie Claydon, 2016 – Vinton Kiadó Kft., 2019

A SZÍVHANG 617. eredeti címe: *Saved by the Single Dad* (Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)

• Magyarra fordította: Mészáros Eszter

Nyomtatásban megjelent a SZÍVHANG 616–617. számában, 2019

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-623-7

• Kép: Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2019

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-1-488-5569; e-mail-cím: harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Sue MacKay

A vonzó nagybácsi

1. FEJEZET

– Attól tartok, a bankunk részéről ez egy nem, Mrs. Brown.

Karina összeszorította a fogát, nehogy kicsússzon a száján egy csípős válasz. Miss Brown? Egy kisvárosban, ahol a milliomostól a csavargóig mindenki keresztnévén szólítja egymást, ez felér egy sértéssel. Bár csak nagyjából egy éve élt Motuekában, soha senki nem szólította *Miss Akárkinek*.

Karina Brown a neve, pont. Mégpedig az óta a nap óta, amikor heves vakuvillogás közepette elhagyta Aucklandet, riporterektől üldözve, akik orra alá dugdosták a mikrofonjaikat, és kérdésekkel bombázták, amikre nem válaszolt. A nap óta, amikor visszavette lánykori nevét, és hátrahagyta régi életét, hogy újra megtalálja önmagát.

– Köszönöm a beszélgetést, Mr. Pederson.

Ahogy felállt, meglepve vette észre, hogy remeg a lába. Lesimítgatta térhosszú ceruzaszoknyáját, vállát kihúzta a méretre szabott blézerben, ami Auckland óta egyszer sem volt rajta, és büszke tartással kivonult a fiókvezető irodájából.

Ki van zárva, hogy könyörögjön a pénzért, amire sürgősen szüksége van, hogy megvásárolja a ház másik felét. Egyelőre legalábbis. A hitelkérelem elutasítása csak megerősítette eltökélttségében, hogy eléri célját.

– Na mi volt? – kérdezte Becca lehalkított hangon.

Karina az ablaknál ülő barátnőjéhez lépett.

– Totális kudarc – mondta fejcsoválva Karina. – Úgy látszik, nem vagyok jó adósjelölt.

Ami a származását figyelembe véve majdhogynem abszurd. Régebben pár százezer dollár is aprópénz volt számára, most viszont az ápolónői fizetéséből tartotta el magát, távol korábbi csillogó életétől. Volt némi félretett pénze, de messze nem elég, hogy kifizesse Logan Pascale-t.

– Ezt nem hiszem el – méltatlankodott Becca.

– Megmutattam neki az értébecslést, és felajánlottam, hogy harminc év alatt letörlesztem a hitelt. – Addigra hatvannégy évesen már épp nyugdíj előtt állna, de megérne ennyit a dolog.

Becca közelebb hajolt.

– Az a baj, hogy nem vagy helybeli. Ha valaki a nagyvárosból jön, az az ittenieknek majdnem olyan, mintha egy másik országból jönne.

– Igen, tudom – sóhajtott Karina. – Fogadok, rám keresett az interneten.

– De tényleg nyakadba akarsz venni egy jelzáloghitelt? Kivételesen nem kérhetnél pénzt a családotól?

– Micsoda? – Karina megborzongott. Kérjen pénzt, hogy azzal is igazolja apja véleményét, miszerint képtelen egyedül boldogulni? – Nem!

Becca nem fogja megérteni, mennyit jelent neki, hogy megáll a saját lábán, és gondoskodik egy kisfiúról, aki egészen rá van utalva.

– Képtelen vagyok – tette hozzá valamivel higgadtabban.

– Gondoltam, hogy ezt fogod mondani. De ne hagyj, hogy a büszkeség vezessen. Hogy van Mickey? Napok óta nem láttam.

Karina saját fiaként szerette a gyereket, s az egyik gyámjaként el volt szánva rá, hogy mindent megtesz, hogy megtartsa az otthonát. Megígérte a szüleinek.

– Jól. Csak a szokásos kis nyűgök: kevés méz van a piritósán, nem azt a pulóvert akarja felvenni az óvodába, meg ilyenek.

– Nem bírsz neki nemet mondani, mi?

– Hogy bírnék, mikor olyan kedvesen vigyorog rám? Reggel nagyon bújós volt, nem akart óvodába menni. Elég furcsa. Azt mondta, fáj a hasa.

– Ragaszkodtál hozzá, hogy menjen?

Karina vállat vonva válaszolt:

– Jonty vigyáz rá, míg itt vagyok.

Becca visszaugrott az eredeti témához:

– Most hogy fogod kifizetni dr. Pascale-t?

– Nem ismersz véletlenül egy milliomost?

– És amellet még szexi Adonisz is legyen? – kérdezte derűsen Becca.

– Gazdag és szexi? A kettő egyszerre? – Karinának már volt ezzel tapasztalata, jól ismerte a vele járó csapdákat.

– Hát, a környéken nem tudok ilyet – mondta Becca nevetve.

– Talán jobb is – nevetett vele Karina.

– Szóval még mindig nem akarsz körülnézni a randipiacon?

– Isten őrizz. Örülök, hogy én irányítom az életem.

– Van már infód, mikor érkezik a doktor? – tudakolta Becca.

– Egy árva kukkot se hallottam róla. Azt se tudom, egyáltalán elindult-e már Afrikából. – Remélhetőleg még mindig a vadonban jár és gyógyít. – Minél tovább nem hallok felőle, annál több időm van, hogy valahogy megoldjam ezt a házdogot.

Az idő azonban így is vésszesen fogyott.

– Gondolkodtál már, milyen lehet? – kérdezte Becca. – Biztos nincsenek milliói, de attól még lehet szexi.

– Mintha az bármin is változtatna!

A helyzet már így is épp elég zűrös volt amiatt, hogy közösen birtokolják a felügyeleti jogot Mickey fölött. Ráadásul fele-fele arányban tulajdonosai voltak a háznak és a hozzá kapcsolódó orvosi rendelőnek. Mindennek ellenére még sohasem találkoztak, ami Karinának nagyon is megfelelt.

Marina és James halála óta mindent Karina tartott üzemben. Dr. Pascale nem jelent meg a bátyja és a sógornője temetésén, és eddig fel sem vette a kapcsolatot Karinával, még telefonon sem. Csak az ügyvédjeik útján kommunikáltak.

Mikor ezek az ügyvédek egy nap levélben arról tájékoztatták, hogy dr. Pascale-nak szándékában áll eladni a házat, és a befolyt pénzt Mickey jövőjébe fektetni, Karina számára ez felért egy gyomorszájra mért ütéssel. Ismerte ezt az érzést, de megfogadta, hogy ezúttal nem enged. Most nem hagyja magát ide-oda tologatni. Mickeyt semmiképp sem szabad megfosztani a szüleihez kötődő emlékeitől.

Amikor Marina és James megkérdezte, vállalja-e a gyámságot Mickey fölött, ha esetleg velük történne valami, Karina megígérte, hogy mindent megtesz a gyerek boldogságáért. És most be is kell tartania ígéretét.

– Na, megyek. – Kinézett az üvegajtón, és megborzongott. – Mikor jöttem, még nem esett. Új gumi is kell a kocsimra.

– Felajánlanám a kocsimat, de a tesó kölcsönvette. – Becca egy esernyőt nyújtott neki, rajta élénkkék logóval. Kacsintva hozzátette: – A bank ajándéka. Csak kiemelt ügyfeleknek.

Karina ránézett a nőre, aki váratlanul a legjobb barátnője lett, és hirtelen nagy gombóc támadt a torkában.

– Köszönöm.

A szél arcába csapkodta az esőt, miközben fölfelé ment a High Streeten. Néhány perc alatt bőrig ázott.

A hűvös levegő sem csillapította dühét, amiért a bank megtagadta a hitelt. Most más módot kell találnia, hogy előteremtse a szükséges tőkét. De hogyan?

Gyorsan számúzta a gondolatot az agya hátsó szegletébe, ami a megoldhatatlan problémáknak volt fenntartva, és inkább arra koncentrált, hogy mielőbb hazajusson. Ebéd előtt még ki kell cserélni Jonty kötését. Akkor szerezte a sebet, amikor elesett a tyúkudvarban, és fennakadt az egyik kerítéslécen.

A jó öreg Morci Jones. Karina kedvelte őt. Mogorva modora érző szívet és végtelen segítőkészséget takart. Nélküle soha nem tudta volna időben felásni a kertet, hogy hagymát és krumplit ültessen.

Egy hirtelen széllokés kifordította az esernyőt, Karina gondosan beállított frizurája kapott egy jó adag vizet.

Hazaérve, mikor becsukta maga mögött a kaput, a ház felé fordult, és felnyögött. Az aszfaltlyuk megtelt vízzel, patakzott lefelé a víz az utca felé.

– Hú, de csábító – nevetett Karina.

Legyen egy kis szórakozása ezen a reménytelen napon! Levette a cipőjét, és két lábbal beleugrott a lyukba, csak úgy spriccelt a sár szanaszét. Aztán újra meg újra ugrott egyet. Úgy tett, mintha a szemébe szökő könnyek az öröm könnyei lennének, nem a kétségbeesésé, hogy képtelen megbirkózni a mostani válsághelyzettel.

– Én is akarok! – kiabált Mickey a verandáról.

– Akkor gyere.

Ezek szerint elmúlt a hasfájás. Karina aggódalmasan nézte, ahogy a gyerek felé fut.

– Lassan! – figyelmeztette, bár eleve tudta, hogy úgyis hiába.

Placcs! Széles vigyor terült el Mickey kerek arcán. Behajlított térdel, teljes erőből beleugrott a lyuk legmélyebb részébe. Lelkesen kurjantott, és hamarosan már Karinát is rázta a nevetés. Vigye el a fene a bankot, a pénzt meg minden vacakságot – ez itt az igazi élet: mikor örülni tud az apró dolgoknak, és főleg együtt vigad ezzel a kisseráccal, akit annyira szeret.

Mikor Mickey már teljesen elázott, kézen fogta, és bevezette a házba.

– Először is vegyünk fel száraz ruhát, aztán csináljak forró kakaót.

– Tényleg? – kiáltott a kisfiú. – Komolyan?

– Naná. – Karina fellibbent a lépcsőn, és elhajította a cipőjét. – Morci úr itt van a házban, vagy a fészkerben?

– Itt van.

Karina lehúzta Mickeyről a cipőt, zoknit.

– Mars a fürdőbe, vetkőzés. Hozok tiszta cuccot.

– És a kakaó?

– Mihelyt átöltöztél.

Karina szeretettel megsimogatta a haját, betolta a házba, és behúzta maga után az ajtót. Az átázott cipőt és az ernyőt letette az egyik sarokba, aztán indult volna a hálószobába, de hirtelen megtorpant, mert egy férfi jött felé.

– Maga kicsoda? – kérdezte döbbenet, de persze sejtette a választ.

– Logan Pascale. – A magas, karcsú, barnára sült férfi a kezét nyújtotta. – Maga pedig Karina Brown? – Szemei nagyok voltak, és tekintete egyértelműen nem Karina arcára irányult.

Karina gépiesen kezét fogott vele, és próbált egyenesen a szemébe nézni. De Logan egy pontra meredt valamivel állmagasság alatt. Karina követte a tekintetét, s hirtelen kapkodni kezdte a levegőt. A vizes ruha rátapadt, a blúza még annál is átlátszóbb volt, mint ha rajta se lett volna, melle jól láthatóan domborodott az áttetsző csipke melltartóban.

Legszívesebben a föld alá süllyedt volna.

De minthogy ez nem történt meg, maradék büszkeségét összekaparva így szólt:

– Igen, az vagyok.

Felemelt fővel mustrálta a jövevényt, akinek meleg, erős kezében van Mickey otthonának jövője. Karina gyorsan kiszabadította a kezét, hátralépett, és újra szemügyre vette a férfit.

– Jonty engedett be – mondta Logan. – Nemrég ment haza.

Karinán így, elázva is végigszaladt a forróság, a hasából kiindulva le a lábujjáig, és föl az arcába. Logan kicsit sovány volt az ízlésének, de a szeme elbűvölte: átható és tartózkodó volt a tekintete, egyúttal volt benne egy árnyalatnyi humor és együttérzés. Nyugtalanító kombináció. Kissé túl hosszú, fekete haja volt, állán elképesztően szexi egynapos borosta.

– Karina, kell a ruhám! – ordította Mickey.

– Jövök! – szólt vissza Karina.

– A konyhában várom – mondta a váratlan vendég. – Megcsináljam a kakaót, amit ígért neki?

– Igen, mályvacukorral. Köszönöm.

Máris úgy viselkedik, mintha itt lakna. Persze tény, hogy a ház felerészt az övé, tetszése szerint jöhet-mehet. De Mickeyről fogalma sincs, fel se fogja, mit jelentene a Down-szindrómás gyerek számára, ha ki kellene költöznie innen.

Nyilván gyorsan el akarja adni a házat, hogy mielőbb útra kelhessen megint, ő meg vesződhet a káosszal, amit maga után hagyott.

De nagyon tévedsz, Pascale! Engem keményebb fából faragtak ám, velem nem csinálsz azt, amit csak akarsz. Pont az ilyen férfiak miatt tanultam meg, hogy ne hagyjam magam. Az olyanok miatt, akik a sármjukat használják, hogy megkapják, amit akarnak.

2. FEJEZET

Logan elindult a konyha felé, ajkán feszült mosoly. Karina képe beleégett az agyába. Kis termete a nedves ruhában, ami alatt minden hajlat tisztán kirajzolódott; aztán azok a hatalmas barna szemek a tündérszerű arcon.

Mikor meglátta, ahogy ugrál kint a sárban, tinédzsernek hitte volna. Meglepte ez az áradó életöröm, mert a kevés alapján, amit tudott róla, Karina rendkívül kényelmes életnek fordított hátat, mindennel, ami hozzátartozik.

A mindenségit, micsoda test... De nem engedheti meg magának, hogy ilyen irányba kalandozzon a figyelme. Bár az utóbbi időben szerzetesi életet élt, ennek még így is kell maradnia egy darabig. Legalábbis amíg Motuekában időzik, hogy Mickey jövőjéről intézkedjen, aminek első lépése, hogy eladja a házat.

– Karinaaaa! Hol vagy? Kész vagyok! – kiabált Mickey, ahogy a torkán kifért.

– Megyek, drágám – felelte Karina lágy, szinte gyengéd hangon.

Gyengédség... Érintések, simogatások...

Logan gyorsan összekapta magát, és belépett a konyhába. Rend és tisztaság fogadta, tökéletes ellentéte annak, amit Nigériában megszokott. Gond nélkül megtalálta a kakaót, a tejet, a mályvacukrot.

Megjött Karina is, farmerban, pamutingben; minden mozdulatnál meglökte a könyökével vagy a csípőjével a szűk térben.

– Nézze meg – biccentett az ablak felé. – Most meg elállt. Úgy látszik, csak nekem szólt. – Közelebb lépett, belenézett a tejforralóba. – Csinálja meg a kakaót, mielőtt túl forró lesz. Sose bírja kivárni, míg lehűl.

Logan, miközben próbálta figyelmen kívül hagyni a Karinát körbelengő rózsza- és nedveshaj-illatot, átvette a bögrét, amit odanyújtott neki.

– Rengeteget nőtt, mióta tavaly itt jártam.

– A gyerekek sokat változnak egy év alatt. – Karina még két bögrét tett a konyhapultra. – Gondolom, mi is kérünk, nem?

– Persze, mért is ne?

Karina hangjában nem volt egy csöpp él sem, Logannek mégis görcsbe szorította gyomrát a büntudat. Sose volt egy mintanagybácsi vagy mintafivér, ezt ő tudta a legjobban.

– Már két hónapja visszajöttem volna, ha nincsenek rendkívüli körülmények.

Miért magyarázkodik ez előtt a nő előtt? Karinának ehhez tulajdonképpen semmi köze. Leszámítva, hogy...

– Sajnálom, hogy egyedül kellett gondoskodnia Mickeyről.

Nem is beszélve a rendelőről, amely James legfőbb büszkesége volt, Logan viszont túl unalmasnak találta.

– Nem gond – vont a vállát Karina.

– Szereti bagatellizálni a dolgokat, ugye?

A karbantartás hiányosságai miatt sok kár keletkezett a házon, erről az ügyvédek pontosan tájékoztatták Logant. A következő pár hétben saját kezűleg végzi el a szükséges javításokat, aztán meghirdeti a házat.

– Nem tudok róla – felelte Karina. Kihozott egy dobozt a kamrából, és néhány kekszet rakott egy tányérra. – Sajnálom, hogy lemaradt a temetésről. Próbáltuk minél későbbre tenni, de senki nem tudta elérni magát.

– Az esős időszakban sokszor napokig vagy hetekig el van az ember vágva a külvilágtól.

Karina a karjára tette narancssárgára lakkozott körmű kis kezét, és halkán ezt mondta:

– Nem szemrehányásnak szántam. El tudom képzelni a helyzetét. James mesélte, milyen nehéz

néha elérni Nigériában.

Ha csak ennyiről lett volna szó, gondolta Logan. Ahogy belenézett Karina szemébe, semmi mást nem látott benne, csak őszinte együttérzést. Ez próbára tette elhatározását, hogy tartja a három lépés távolságot Karinával, és a lehető leghamarabb elintézi minden szükségeset, hogy visszatérhessen abba a világba, amit ért.

Nem, már nem érti.

Különös: Karina pillantása vágyat ébreszt benne, hogy megpihenjen. Itt, ebben a békés városkában, ahol biztonságban van az ember. Szép lassan újra elkezdhetné formába hozni magát fizikailag, helyrezökkenhetné magát mentálisan, és megismerhetné az unokaöccsét. Sőt, Karina Brownt is, közelebbről.

Hirtelen elhúzta a karját.

– Ha valahogy meg tudtam volna oldani, jöttem volna. – Nagy levegőt vett, hogy megnyugodjon.
– De egyszerűen nem ment.

Ha csak a fél lábát kitette volna a börtönnek használt kalyibából, abban a szempillantásban golyók lyuggatták volna át a testét, aztán kint hagyták volna a keselyűknek és a legyeknek.

– Mickey, ülj le szépen az asztalhoz – rendelkezett Karina. – Ehetsz egy sütit ebéd előtt. – Leült a gyerek mellé, bögréjét tűnődve két kezébe fogta.

– Mi volt a bankban? – érdeklődött Logan.

– Honnan tudja, hogy ott jártam?

– Jonty említette, miután bemutatkoztam neki.

– Ez meglep. – Karina sóhajtva felállt. – Átugrok a rendelőbe, megnézem, kellek-e még ebéd előtt. Addig vigyázzon Mickeyre, jó?

Logan a karjánál fogva visszatartotta.

– Már voltam át. Minden rendben van.

– Maga ellenőrizte a rendelőmet? – Karina szeme még nagyobbra tágult.

– Nem a *mi* rendelőnk? – kérdezte higgadtan Logan. – De nem ellenőriztem semmit. Csak bemutatkoztam.

Karina visszaült a székére.

– Igen, voltam a bankban. És nem, nem akarják megadni a kölcsönt, ami ahhoz kell, hogy ki tudjam vásárolni magát. Egyéb kérdés?

Logan is kihúzott egy széket, megfordította, és leült rá lovaglólülésben, karját keresztbe rakva a háttámlán.

– Miért akar kifizetni? Nem egyszerűbb eladni ezt a roskatag házat a nagy földdel, és venni egy újat és komfortosabbat?

– Nem. Ez Mickey otthona, az a hely, ami az anyukájára és az apukájára emlékezteti – magyarázta Karina. – Én nem fogom elrángatni innen. Sokszor így is szomorú.

– Értem.

– Tényleg érti? – vont a fel Karina tökéletesen kihúzott szemöldökét. – És a rendelő? Azzal mi lesz, ha a házat eladjuk?

– Azt hittem, az az utolsó dolog, amivel küszködni akar – felelte Logan. – Tudom, mennyire nehezen tudja finanszírozni a főállású háziörvost.

Karina eddig helyettesítőkkel oldotta meg.

– Azt tervezi, hogy átveszi a rendelőt?

Logan felpattant.

– Megőrült?

Dolgozzon kisvárosban, és csak olyan bajokat kezeljen, mint megfázás, gyomorpanaszok és magas vérnyomás?

– Az nem működne, higgye el nekem – tette hozzá.

Kinézett az aszfaltlyukra, amit sürgősen be kell tölteni, és magában szitkozódott. Soha! Ő olyan embereken akar segíteni, akiknek nincs választásuk. Akik hálásak bármilyen segítségért. Akik olyan gyorsan jönnek-mennek, hogy nem hagynak maradandó nyomot az életében.